

Dosar nr. -----

Operator de date cu caracter personal nr.4087

R O M Â N I A
TRIBUNALUL VÂLCEA - SECȚIA I CIVILĂ
ÎNCHEIERE

Ședința publică din 01 noiembrie 2024

Instanța constituită din:

Președinte: -----

Asistent judiciar: -----

Asistent judiciar: -----

Grefier: -----

Pe rol fiind soluționarea acțiunii formulate de reclamanta-----, domiciliată în -----
în contradictoriu cu pârâtii -----cu sediul în -----
-----și-----, cu sediul în -----

La apelul nominal făcut în ședința publică au lipsit părțile.

Cauza a fost lăsată la a doua strigare.

La a doua strigare, la apelul nominal făcut în ședința publică au lipsit părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează că procedura de citare este legal îndeplinită, pricina se află la al doilea termen de judecată, iar pârâtul Tribunalul Olt a formulat punct de vedere cu privire la aplicabilitatea dispozițiilor OUG nr.62/2024 și necesitatea sesizării Î.C.C.J. pentru a pronunța o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept prin care a fost sesizată instanța în prezenta cauză, după care:

Instanța, având în vedere actele și lucrările dosarului, constată cauza în stare de judecată și rămâne în pronunțare cu privire la necesitatea sesizării Î.C.C.J. , conform OUG nr.62/2024, pentru și cu privire la necesitatea suspendării cauzei conform aceluiași act normativ.

TRIBUNALUL,

Deliberând, constată următoarele: pentru o justă soluționare a cauzei

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:

Amână pronunțarea la 15 noiembrie 2024.

Pronunțată în ședința publică astăzi, 01 noiembrie 2024, la sediul Tribunalului Vâlcea

Președinte,

Asistenți judiciari.

Grefier

Dosar nr. -----

Operator date cu caracter personal nr. 4087

R O M Â N I A
TRIBUNALUL VÂLCEA
SECȚIA I CIVILĂ- Conflicte de muncă și asigurări sociale
ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 15 Noiembrie 2024

Completul constituit din:

PREȘEDINTE: -----

Asistent judiciar: -----

Asistent judiciar: -----

Grefier: -----

Pe rol fiind pronunțarea cu privire la necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, conform OUG nr.62/2024, precum și, cu privire la suspendarea cauzei în temeiul aceluiași act normativ, în ceea ce privește acțiunea formulată de reclamanta -----, domiciliată în ----- în contradictoriu cu pârâții -----, cu sediul în ----- și -----, cu sediul -----.

Data fără citare.

Se expune referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței faptul că, prin intermediul corespondenței electronice a instanței, precum și, prin intermediul compartimentului registratură instanței, reclamanta a depus note scrise.

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc în ședința publică din data 01 noiembrie 2024, fiind consemnate în încheierea civilă de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta încheiere, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera cu privire la necesitatea sesizării Î.C.C.J., conform OUG nr. 62/2024, precum și cu privire la suspendarea cauzei conform aceluiași act normativ, a amânat pronunțarea pentru data de 15 noiembrie 2024, și în aceeași compunere, a pronunțat următoarea încheiere civilă.

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, constată următoarele:

I. Obiectul și istoricul cauzei

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Vâlcea la data de 27.03.2024, sub nr. -----, reclamanta ----- a chemat în judecată pârâțul -----, cu citarea în calitate de expert de discriminare a-----, solicitând instanței ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună:

1. obligarea pârâțului ----- la plata unei indemnizații egale cu 3 indemnizații de încadrare lunare brute, în temeiul disp. art. 69 alin. 1 din Legea nr. 567/2004 privind Statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești, actualizată cu indicele de inflație și dobânda legală penalizatoare până la data plății efective;

2. recunoașterea stării de discriminare în care se află din punctul de vedere al refuzului plății indemnizației egale cu 3 salarii de bază de încadrare lunare brute la eliberarea din funcție

din motive neimputabile, prevăzută de art. 69 alin. 1 din Legea nr. 567/2004, față de moștenitorii aflați în întreținerea personalului auxiliar de specialitate la data decesului;

3. obligarea pârâtului ----- la plata unei despăgubiri constând într-o indemnizație egală cu 3 salarii de bază de încadrare lunare brute, prevăzută de art. 69 alin. 1 din Legea nr. 567/2004 privind Statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești;

4. actualizarea cuantumului privind indemnizația la eliberarea din funcție cu indicele de inflație stabilit de Institutul Național de Statistică și prin aplicarea dobânzii legale penalizatoare pentru executarea cu întârziere a acestei obligații, începând cu data de la care dreptul era datorat, respectiv data solicitării dreptului și până la data plății efective.

În motivare, reclamanta a arătat că, în calitate de personal auxiliar de specialitate - grefier cu studii superioare în cadrul Judecătoriei Caracal, jud. Olt, prin decizia nr. 66/OT/15.07.2024, emisă de Curtea de Apel Craiova, a fost eliberată din funcție prin pensionare, având o vechime continuă în specialitate de 26 ani și 7 luni, proveniți din activitatea desfășurată în perioada 01.12.1994-21.09.2021.

A adăugat că apreciază că îndeplinește condițiile legale pentru acordarea indemnizației egale cu 3 indemnizații lunare brute, în acord cu prevederile art. 69 alin. 1 din Legea nr. 567/2004, întrucât are o vechime continuă în funcția de grefier de peste 25 ani, în mod neîntrerupt, iar la data de 21.09.2021 a fost eliberată din funcție prin pensionare, în temeiul Deciziei nr. 66/OT/15.07.2021, emisă de Curtea de Apel Craiova. În plus, niciodată nu i-a mai fost acordată indemnizația prevăzută de disp. art. 69 alin. 1 din Legea nr. 567/2004 privind Statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești. În plus, nu face parte din categoriile de persoane îngrădite de condițiile de neacordare, prevăzute de art. VII alin. 1 din OUG nr. 130/2021.

De asemenea, a arătat că, la îndeplinirea condiției de vârstă, începând cu data de 01.09.2021, a beneficiat de pensie de serviciu în baza art. 68⁵ din Legea nr. 567/2004, conform Deciziei nr. 262596/01.10.2021, emisă de Casa Județeană de Pensii Olt.

A subliniat că înțelege să invoce o situație de discriminare, prin raportare la grefierii pensionați anterior, cărora, în temeiul dispozițiilor Legii nr. 567/2004, li s-a acordat integral și la timp indemnizația ce se cuvine cu prilejul ieșirii la pensie.

Referitor la capătul de cerere privind acordarea actualizării cu indicele de inflație și a dobânzii legale penalizatoare, reclamanta se prevalează de Deciziile nr. 2/2014 și nr. 21/2015 pronunțate de ICCJ.

De asemenea, a mai arătat că, prin acte normative succesive, în perioada 2010-2022, s-au prevăzut situațiile în care nu se acordă indemnizațiile la eliberarea din funcție, conform art. 9 din Legea nr. 118/2010, art. 13 din Legea nr. 285/2010, art. II art. 9 din OUG nr. 80/2010, art. 2 din OUG nr. 84/2012, art. 10 alin. 1 din OUG nr. 103/2013, art. 9 din OUG nr. 83/2014, art. 11 din OUG nr. 57/2015, art. 10 din OUG nr. 88/2016, art. 11 din OUG nr. 90/2017, art. 41 din OUG nr. 114/2018 și art. VII din OUG nr. 130/2021.

Astfel, ultimul text de lege care face referire la suspendarea dreptului de acordare în anul 2022 este prevăzut de art. VII din OUG nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative care, în anul 2022, suspendă beneficiul indemnizației la eliberarea din funcție.

Atât ICCJ, prin decizia din 2017, cu referire la decizia din 2015 și Curtea Constituțională, cu referire la Decizia nr. 291/2013, au statuat că măsurile de suspendare nu aduc atingere înseși substanței drepturilor bănești vizate, ci dosar amână acordarea ajutoarelor/indemnizațiilor pe o perioadă limitată de timp, pentru a nu se crea o datorie bugetară imposibil de acoperit, în contextul unui echilibru financiar marcat de criză.

Considerând că îndeplinește condițiile prevăzute de art. 69 alin. 1 din Legea nr. 567/2004, s-a adresat pârâtului Tribunalul Olt cu o cerere de acordare a indemnizației egale cu

3 salarii de bază de încadrare lunare brute. Răspunsul comunicat a fost în sensul că, la acel moment, cererea nu poate fi aprobată, întrucât acest drept a fost suspendat prin dispozițiile art. 41 alin. 1 din OUG nr. 114/2018.

În atare condiții, a susținut că actele normative prin care se suspendă dreptul la plata indemnizației îi creează o stare de discriminare directă între beneficiarii indemnizațiilor care atrage nașterea unui prejudiciu, constând într-o despăgubire ce reprezintă chiar contravaloarea acestei indemnizații.

Totodată, în temeiul disp. art. 2 și 27 din OUG nr. 137/2000, ale art. 20 din Carta Drepturilor Fundamentale coroborate cu art. 3 din Directiva 2000/78/CE și Protocolul 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, a invocat discriminarea față de moștenitorii personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești, față de care măsura suspendării acordării indemnizației nu se aplică.

Prin raportare la prevederile art. 1 din Primul Protocol Adițional la CEDO, a apreciat că neacordarea dreptului reclamat echivalează cu încălcarea dreptului de proprietate astfel cum este protejat de Convenția Europeană a Drepturilor Omului. În sensul prevederilor anterior evocate, noțiunea de bun include și creanțele în virtutea cărora reclamantul poate pretinde că are cel puțin o „speranță legitimă” de a beneficia efectiv de un drept de proprietate.

A arătat că apreciază că poate beneficia de indemnizația prevăzută de art. 69 alin. 1 din Legea nr. 567/2004, întrucât măsura suspendării este temporară, dreptul fiind născut la data îndeplinirii condiției anterior menționată, deci nu afectează nașterea dreptului, ci exercițiul său.

În acest sens, evocă disp. art. 6 alin. 1 din Legea nr. 53/2003 care prevăd că „Legea civilă este aplicabilă cât timp este în vigoare. Aceasta nu are putere retroactivă”, pe cele ale art. 15 alin. 2 din Constituția României, care prevăd că „Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile.”. În plus, art. 41 alin. 2 din OUG nr. 114/2018 prevede că măsura suspendării nu se mai aplică în situația decesului angajatului, caz în care indemnizația se va acorda moștenitorilor acestuia.

Referitor la discriminarea față de moștenitorii personalului auxiliar decedat, reglementată de dispozițiile prevăzute de art. 68⁵ din Legea nr. 567/2004, a solicitat să se restabilească echilibrul prin plata unei despăgubiri, în acest sens făcând trimitere la hotărârea CJUE din 08.05.2019, pronunțată în cauza C-24/17, care statuează că: „În cazurile de discriminare contrare dreptului Uniunii, atât timp cât nu au fost adoptate măsuri care să restabilească egalitatea de tratament, respectarea principiului egalității nu poate fi asigurată decât acordându-le persoanelor din categoria defavorizată aceleași avantaje ca cele de care beneficiază persoanele din categoria privilegiată. Persoanele defavorizate trebuie puse, astfel, în aceeași situație cu persoanele care beneficiază de avantajul vizat.”.

Cu toate acestea, pentru perioada 2010-2022, legiuitorul a intervenit legislativ, dispunând suspendarea plății dreptului antereferit prin acte normative succesive asupra dreptului la plata indemnizațiilor: art. 9 din Legea nr. 118/2010, art. 13 din Legea nr. 285/2010, art. II art. 9 din OUG nr. 80/2010, art. 2 din OUG nr. 84/2012, art. 10 alin. 1 din OUG nr. 103/2013, art. 9 din OUG nr. 83/2014, art. 11 din OUG nr. 57/2015, art. 10 din OUG nr. 88/2016, art. 11 din OUG nr. 90/2017, art. 41 din OUG nr. 114/2018, art. VII din OUG nr. 130/2021.

Or, față de cele expuse anterior, nu există nicio garanție că în anul 2023 măsura suspendării nu va suporta o nouă prelungire.

În altă ordine de idei, a mai arătat că opinează că dispozițiile care restrâng acordarea dreptului la indemnizație prevăzute de art. VII din OUG nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, prin care s-a dispus ca drepturile privitoare la neacordarea celor 3 salarii de bază de încadrare lunare brute la ieșirea la pensie să nu fie acordate în anul 2022, au fost adoptate cu încălcarea prevederilor art. 73 alin. 3 lit. j și l din Constituția României.

A adăugat faptul că dreptul la acordarea celor 3 indemnizații la ieșirea la pensie, prevăzut de art. 69 alin. 1 din Legea nr. 567/2004, este unul stabilit prin lege organică, iar cu privire la aplicarea și întinderea lui poate decide doar Parlamentul României, printr-o lege organică, nicidecum de Guvernul României, prin intermediul unei ordonanțe de urgență, adoptată cu depășirea competențelor constituționale.

În consonanță cu disp. art. 166 alin. 4 Codul muncii coroborat cu disp. art. 1535 alin. 1, art. 1530 și art. 1531 alin. 1 Cod civil, reclamanta a solicitat actualizarea sumelor cu indicele de inflație, pentru acoperirea pierderii efectiv suferite, calculată de la data la care drepturile erau datorate și până la data plății efective, și aplicarea dobânzii legale penalizatoare pentru executarea cu întârziere a acestei obligații, începând cu data eliberării din funcție prin pensionare și până la data plății efective, în conformitate cu disp. art. 1 alin. 3 din OG nr. 13/2011.

În final, a evocat deciziile pronunțate de ICCJ prin care s-a statuat că dreptul la plata indemnizației a continuat să existe pe toată perioada la care a făcut referire în cuprinsul cererii de chemare în judecată, prin actele normative succesive prezentate fiind suspendat doar exercițiul dreptului.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 69 alin. 1 din Legea nr. 567/2004 privind Statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești, art. 1535 C.civ., OG nr. 13/2011, art. 6 alin. 1 lit. a, b, c, din Legea nr. 153/2017, art. 6 alin. 1 C.civ., art. 29 din Legea nr. 47/1999.

În probațiune a solicitat proba cu înscrisuri.

La data de 24 aprilie 2024, pârâtul Tribunalul Olt a depus întâmpinare prin care a invocat, în principal, excepția prematurității formulării acțiunii, sens în care a solicitat respingerea acțiunii ca fiind prematur formulată, fundamentată pe aspectul că dreptul solicitat de reclamantă, chiar dacă a fost suspendat succesiv prin actele normative anuale de salarizare până la momentul în care, tot printr-un act normativ, legiuitorul va înlătura această suspendare. Pe fondul cauzei, a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În motivare, a susținut că, începând cu data de 01.09.2021, în conformitate cu disp. art. 52 lit. b din Legea nr. 567/2004, reclamanta a fost eliberată din funcția de grefier cu studii superioare gradul I la Judecătoria Caracal, instanță aflată în circumscripția Tribunalului Olt, potrivit Deciziei Președintelui Curții de Apel Craiova nr. 66/OT/15.07.2021.

A menționat că reclamanta a formulat cererea care face obiectul cauzei în temeiul disp. art. 69 alin. 1 și 3 din Legea nr. 567/2004, iar acordarea dreptului instituit prin disp. art. 69 alin. 1 din actul normativ antemenționat a fost suspendată anual, începând cu anul 2010, prin actele normative: art. 13 din Legea nr. 285/2010, art. II din OUG nr. 80/2010, art. 2 din OUG nr. 84/2012, art. 10 alin. 1 din OUG nr. 103/2013, art. 9 alin. 1 din OUG nr. 83/2014, art. 11 alin. 1 din OUG nr. 57/2015, art. 10 alin. 1 din OUG nr. 99/2016, art. 10 alin. 1 din OUG nr. 99/2016, art. 11 din OUG nr. 90/2017.

De asemenea, pentru perioada 2019-2021, dreptul instituit prin disp. art. 69 din Legea nr. 567/2004 a fost suspendat prin art. 41 alin. 1 din OUG nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, în conformitate cu care: „În perioada 2019-2021, nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.”.

În ceea ce privește anul 2022, a precizat că dreptul instituit prin art. 69 din Legea nr. 567/2004 a fost suspendat prin art. VII alin. 1 din OUG nr. 130/2021, aceleași dispoziții fiind menținute și pentru anul 2023 prin art. VII alin. 1 din OUG nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, potrivit căruia: „În anul 2023 nu se acordă ajutoarele sau, după caz,

indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă”.

Și în prezent, Ordonanța de Urgență nr. 115/2023 privind unele măsuri fiscal-bugetare în domeniul cheltuielilor publice, pentru consolidare fiscală, combaterea evaziunii fiscale, pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și, pentru prorogarea unor termene, instituie aceeași interdicție instituțiilor și autorităților publice, dispune, la art. X, alin. 1, următoarele: „În anul 2024, instituțiile și autoritățile publice, astfel cum au fost definite la art. 2 alin. 1 pct. 30 din Legea nr. 500/2002 cu modificările și completările ulterioare și la art. 2 alin. 1 pct. 39 din Legea nr. 273/2006, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, nu acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de muncă/serviciu ori la trecerea în rezervă”.

Așadar, neacordarea indemnizației solicitată de reclamantă nu poate fi apreciată ca fiind lipsită de previzibilitate, relativ la caracterul previzibil statuând și Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 541/2015, neacordarea acestui drept fiind certă pentru perioadele indicate în actele normative care reglementează salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

A mai arătat că solicitarea reclamantei este lipsită de temei legal, având în vedere prevederile Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 114/2018 care sunt identice cu cele din legile anuale de salarizare anterioare și care au făcut obiectul interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale, neplata indemnizației la ieșirea la pensie, prevăzută de art. 69 din Legea nr. 567/2004, fiind consecința intervenției legiuitorului care a instituit prin lege suspendarea acordării acestor drepturi, statul având dreptul să intervină asupra acestora atât în sensul înlăturării lor, cât și al suspendării lor.

Totodată, a precizat că nu există temeiuri de drept pentru a dispune obligarea Tribunalului Olt la plata vreunei sume reprezentând indemnizația egală cu 3 salarii de bază de încadrare lunare brute, având în vedere că acordarea dreptului solicitat de reclamantă nu a fost prevăzut în niciun act normativ și nici nu s-a obținut desființarea sau modificarea actelor normative prin care a fost stabilită salarizarea cuvenită acesteia.

De asemenea, a subliniat că Tribunalul Olt nu poate fi obligat la acordarea indemnizației egale cu 3 salarii de bază de încadrare lunare brute, întrucât sistemul legal de salarizare nu prevede acordarea acestui drept, având în vedere că gestiunea sistemului de salarizare aparține ordonatorului principal de credite, care trebuie să se încadreze în resursele financiare.

Curtea Constituțională a statuat, prin Deciziile nr. 818, nr. 819, nr. 820/2008 și nr. 838/2009, că este atributul exclusiv al legiuitorului de a adopta reglementări privind stabilirea drepturilor salariale, iar acordarea nelegală a indemnizației de ieșire la pensie ar avea drept consecință prejudicierea bugetului de stat urmare a interpretării greșite sau a ignorării actelor normative care reglementează drepturile salariale ale personalului plătit din fonduri publice, dar și cele referitoare la disciplina financiară.

Ca atare, pentru toate motivele expuse anterior, a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind prematur formulată, în cauză regăsindu-se aceeași rațiune pentru care Înalta Curte de Casație și Justiție a pronunțat soluția în interesul legii prin Decizia nr. 5/2018 în dosarul nr. 2833/1/2017, decizie obligatorie, în conformitate cu disp. art. 517 alin. 4 C.pr.civ.

În drept, au fost invocate disp. art. 205 C.pr.civ.

II. Cu privire la admisibilitatea sesizării, instanța reține că, potrivit art. 2 alin.1 din OUG nr. 62/2024, dacă în cursul judecății proceselor privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salariată ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de

serviciu ale acestui personal, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

De asemenea, potrivit art. 4 din OUG nr. 62/2024, *„Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie.”*.

Având în vedere caracterul derogatoriu al normei speciale prevăzute de art. 2 alin. 1 din OUG nr. 62/2024, instanța apreciază că, pentru a solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată, trebuie să fie îndeplinite următoarele două condiții: soluționarea pe fond a cauzei respective să depindă de lămurirea chestiunii de drept cu care urmează să fie sesizată instanța supremă; Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept invocate și aceasta să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Ambele condiții de admisibilitate sunt îndeplinite în cauză.

Pe de o parte, pentru soluționarea în fond a cauzei, instanța a apreciat că este necesară lămurirea următoarelor chestiuni de drept, deduse din cuprinsul cererii de chemare în judecată:

- dacă în urma declarării neconstituționalității în ansamblul său a Legii nr. 11/2024 privind statutul grefierilor și al altor categorii de personal care ocupă funcții de specialitate în cadrul instanțelor judecătorești, al parchetelor de pe lângă acestea și al Institutului Național de Expertize Criminalistice și a reintrării în vigoare a dispozițiilor Legii nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, cu modificările și completările ulterioare, dreptul subiectiv prevăzut de art. 69 alin. 1 din acest ultim act normativ a redevenit sau nu actual pentru beneficiarii pensiei de serviciu și dacă măsura suspendării prevăzută de actele normative prin care s-a dispus, în mod succesiv, neacordarea indemnizației de pensionare prevăzute de art. 69 alin. (1) din Legea nr. 567/2004 redevine sau nu aplicabilă;

- dacă prin măsura suspendării succesive a dreptului prevăzut de art. 69 alin. 1 din Legea nr. 567/2004 până în momentul abrogării acestuia, cu consecința neacordării lui, s-au încălcat dispozițiile art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale;

- dacă, în acordarea dreptului prevăzut de art. 69 din Legea nr. 567/2004, există discriminare între personalul auxiliar de specialitate beneficiar al pensiei de serviciu și moștenitorii personalului auxiliar de specialitate decedat.

Pe de altă parte, verificând deciziile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii sau în procedura hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, instanța nu a identificat nicio hotărâre prin care să se fi lămurit chestiunile de drept identificate în cauză, necesare pentru soluționarea în fond a litigiului.

Pentru aceste considerente, instanța apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de lege, astfel că urmează ca, în baza art. 2 alin. 1 din OG nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, să sesizeze Înalta

Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea o rezolvare de principiu chestiunilor de drept menționate.

De asemenea, în baza art. 520 alin. 2 din Codul de procedură civilă, se va dispune suspendarea judecării cauzei privind pe reclamanta Chiriță Ioana și pe pârâții Tribunalul Olt și Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept menționate.

III. Opinia părților cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea o rezolvare de principiu.

Reclamanta nu a exprimat un punct de vedere cu privire la necesitatea sesizării în cauză a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunilor de drept menționate.

Pârâtul Tribunalul Olt a considerat că nu este necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept, dispozițiile O.U.G. nr. 62/2024 nefiind aplicabile în prezenta cauză, având în vedere faptul că, în perioada 2010 – 2024, dreptul la indemnizația de pensionare prevăzută de art. 69 alin. 1 din Legea nr. 567/2004 a fost suspendat, ca urmare a faptului că în fiecare an de exercițiu bugetar a intervenit o normă legală imperativă prin care s-a interzis acordarea acesteia, precum și faptul că dispozițiile art. 69 alin. 1 din același act normativ au fost abrogate prin intrarea în vigoare a Legii nr. 11/2024 privind statutul grefierilor și al altor categorii de personal care ocupă funcții de specialitate în cadrul instanțelor judecătorești, al parchetelor de pe lângă acestea și al Institutului Național de Expertize Criminalistice, norma de drept fiind eliminată definitiv din ordinea juridică activă, fără ca dreptul la acordarea indemnizației de pensionare să redevină actual la momentul expirării suspendării, aspecte reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în considerentele Hotărârii nr. 22/2024, pronunțată în dosarul nr. 232/1/2024, iar, în prezent, măsura suspendării a încetat la data abrogării Legii nr. 567/2004.

IV. Opinia instanței cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea o rezolvare de principiu.

Prima chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea în fond a cauzei este dacă în urma declarării neconstituționalității în ansamblul său a Legii nr. 11/2024 privind statutul grefierilor și al altor categorii de personal care ocupă funcții de specialitate în cadrul instanțelor judecătorești, al parchetelor de pe lângă acestea și al Institutului Național de Expertize Criminalistice și a reîntrării în vigoare a dispozițiilor Legii nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, cu modificările și completările ulterioare, dreptul subiectiv prevăzut de art. 69 alin. 1 din acest ultim act normativ a redevenit sau nu actual pentru beneficiarii pensiei de serviciu și dacă măsura suspendării prevăzută de actele normative prin care s-a dispus, în mod succesiv, neacordarea indemnizației de pensionare prevăzute de art. 69 alin. (1) din Legea nr. 567/2004 redevine sau nu aplicabilă.

Asupra acestei chestiuni s-a pronunțat parțial Înalta Curte de Casație și Justiție într-o situație cvasiidentică prin Decizia nr. 22/2024, pronunțată în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile, în care s-a statuat că prevederile legale „prin care s-a dispus, în mod succesiv, neacordarea indemnizației de pensionare prevăzute de art. 81 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare la dispozițiile art. 294 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 303/2022 privind

statutul judecătorilor și procurorilor, cu modificările și completările ulterioare, au avut un efect de suspendare a exercițiului acestui drept, fără ca dreptul subiectiv să fi redevenit actual.”. Statuările Înaltei Curți de Casație și Justiție sub acest aspect, chiar dacă nu privesc același text de lege, își găsesc aplicarea și în prezenta cauză.

Elementul de noutate în cauză constă în faptul că, spre deosebire de Legea nr. 303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, care a fost abrogată definitiv prin Legea nr. 304/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, Legea nr. 567/2004 urmează să reentre în vigoare de la data publicării în Monitorul Oficial a deciziei de declarare a neconstituționalității în ansamblu a Legii nr. 11/2024 privind statutul grefierilor și al altor categorii de personal care ocupă funcții de specialitate în cadrul instanțelor judecătorești, al parchetelor de pe lângă acestea și al Institutului Național de Expertize Criminalistice.

Astfel, în ședința din data de 19 septembrie 2024, Curtea Constituțională, în cadrul controlului de constituționalitate a posteriori, cu unanimitate de voturi, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că Legea nr. 11/2024 privind statutul grefierilor și al altor categorii de personal care ocupă funcții de specialitate în cadrul instanțelor judecătorești, al parchetelor de pe lângă acestea și al Institutului Național de Expertize Criminalistice este neconstituțională, în ansamblul său.

În esență, Curtea a constatat că normele intertemporale din cuprinsul legii criticate nu realizează o tranziție organică la noile reglementări referitoare la statutul grefierilor în lipsa unei etapizări și gradări a noilor soluții legislative promovate și nu asigură integrarea coerentă a acestora în cadrul legislativ existent. Prin urmare, Curtea a constatat încălcarea art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție sub aspectul securității juridice, în componenta sa de previzibilitate normativă, corelată cu exigențele ce rezultă din principiul statului de drept. Totodată, Curtea a mai reținut că, potrivit jurisprudenței sale constante, reglementările legale abrogate prin legea neconstituțională reintră în vigoare la data publicării deciziei, cu referire, în special, la Legea nr. 567/2004.

În aceste condiții, instanța apreciază că, deși dispozițiile art. 69 alin. 1 din Legea nr. 567/2004 vor reentra în vigoare, aplicarea lor continuă să fie suspendată, ultimul act normativ în acest sens fiind OUG nr. 115/2023 din 14 decembrie 2023 privind unele măsuri fiscal-bugetare în domeniul cheltuielilor publice, pentru consolidare fiscală, combaterea evaziunii fiscale, pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene care, la art. X alin. 1 prevede că: *„În anul 2024, instituțiile și autoritățile publice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) pct. 30 din Legea nr. 500/2002, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 2 alin. (1) pct. 39 din Legea nr. 273/2006, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, nu acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de muncă/serviciu ori la trecerea în rezervă.”.*

A doua chestiune de drept a cărei lămurire este necesară pentru soluționarea în fond a cauzei, în raport de motivele invocate de reclamantă în cuprinsul cererii de chemare în judecată, este *dacă prin măsura suspendării succesive a dreptului prevăzut de art. 69 alin. 1 din Legea nr. 567/2004 până în momentul abrogării acestuia, cu consecința neacordării lui, s-au încălcat dispozițiile art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.*

Cu privire la această problemă, instanța apreciază că nu poate fi reținută o astfel de încălcare, fiind relevantă sub acest aspect practica exprimată în mod constant de Curtea Constituțională a României prin mai multe decizii, cum ar fi, de exemplu, Decizia nr. 326 din

25 iunie 2013, Decizia nr. 334 din 12 iunie 2014 sau Decizia nr. 170/2025. În cuprinsul acestei ultime decizii, Curtea Constituțională a reținut că. „25. Referitor la critica privind art. 41 alin. (2) din Constituție, Curtea a reținut că nu există o obligație constituțională a legiuitorului de a reglementa acordarea de ajutoare sau indemnizații la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.

26. Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc aspecte similare cu cele relevate în jurisprudența Curții și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței acesteia, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea atât în privința art. 13 din Legea nr. 285/2010, cât și în privința art. II art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 și art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013. Aceasta deoarece aceste din urmă dispoziții au conținut similar celor ale art. 13 din Legea nr. 285/2010, dar cu aplicabilitate pentru anii 2012, 2013, respectiv 2014.

27. Cu privire la încălcarea art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, privind protecția proprietății private, Curtea reține că în jurisprudența sa referitoare la interpretare acestei norme din Convenție, de exemplu prin Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza Kechko împotriva Ucrainei, paragraful 23, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că statul este în măsură să stabilească ce beneficii trebuie plătite angajaților săi din bugetul de stat. Astfel, statul poate dispune introducerea, suspendarea sau încetarea plății unor astfel de beneficii prin modificări legislative corespunzătoare. În același sens este și Decizia de inadmisibilitate din 6 decembrie 2011, pronunțată în cauzele conexate nr. 44.232/11 și nr. 44.605/11 Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României, paragrafele 15 și 19, prin care Curtea amintește că, datorită unei cunoașteri directe a propriei societăți și a necesităților acesteia, autoritățile naționale se află, în principiu, într-o poziție mai adecvată decât instanța internațională pentru a stabili ce anume este "de utilitate publică". În consecință, în cadrul mecanismului de protecție creat de Convenție, este de competența acestora să se pronunțe primele cu privire la existența unei probleme de interes general. Considerând normal ca legiuitorul să dispună de o mare libertate în conducerea unei politici economice și sociale, Curtea respectă modul în care acesta percepe imperativele "utilității publice", cu excepția cazului în care raționamentul său se dovedește în mod vădit lipsit de orice temei rezonabil (paragraful 19)."

În fine, cea de **a treia chestiune de drept** necesară soluționării cauzei trebuie să lămurească dacă, în acordarea dreptului prevăzut de art. 69 din Legea nr. 567/2004, există discriminare între personalul auxiliar de specialitate beneficiar al pensiei de serviciu și moștenitorii personalului auxiliar de specialitate decedat.

Într-adevăr, în cuprinsul tuturor actelor normative prin care s-a dispus, în mod succesiv, neacordarea indemnizației de pensionare prevăzute de art. 69 alin. 1 din Legea nr. 567/2004, inclusiv în art. OUG nr. 115/2023 (art. X alin. 2), s-a prevăzut că „prevederile nu se aplică în situația încetării raporturilor de muncă sau serviciu ca urmare a decesului angajatului.”.

Instanța apreciază, însă, că reclamanta nu se află într-o situație similară cu moștenitorii personalului auxiliar de specialitate decedat, care beneficiază de art. 69 alin. 3 din Legea nr. 567/2004, potrivit căroră: „(3) Prevederile alin. (1) și (2) se aplică și în cazul decesului personalului auxiliar de specialitate aflat în activitate. În acest caz indemnizația se acordă soțului sau, după caz, soției și copiilor care se aflau în întreținerea persoanei în cauză la data decesului.”. Scopul acordării indemnizației în cazul personalului pensionat, de a recompensa

munca depusă în justiție de cel puțin 25 de ani la data pensionării sau a eliberării din funcție pentru motive neimputabile, nu se regăsește și în cazul moștenitorilor personalului auxiliar de specialitate decedat, pentru care indemnizația egală cu 3 salarii de bază de încadrare lunare brute îmbracă mai degrabă forma unui ajutor de deces. Nefiind vorba de situații similare, nu este necesară aplicarea aceleiași soluții legislative cu privire la acordarea indemnizației menționate.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

În baza art. 2 alin. 1 din OG nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea o rezolvare de principiu următoarelor chestiuni de drept:

- dacă în urma declarării neconstituționalității în ansamblul său a Legii nr. 11/2024 privind statutul grefierilor și al altor categorii de personal care ocupă funcții de specialitate în cadrul instanțelor judecătorești, al parchetelor de pe lângă acestea și al Institutului Național de Expertize Criminalistice și a reîntrării în vigoare a dispozițiilor Legii nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, cu modificările și completările ulterioare, dreptul subiectiv prevăzut de art. 69 alin. 1 din acest ultim act normativ a redevenit sau nu actual pentru beneficiarii pensiei de serviciu și dacă măsura suspendării prevăzută de actele normative prin care s-a dispus, în mod succesiv, neacordarea indemnizației de pensionare prevăzute de art. 69 alin. (1) din Legea nr. 567/2004 redevine sau nu aplicabilă;

- dacă prin măsura suspendării succesive a dreptului prevăzut de art. 69 alin. 1 din Legea nr. 567/2004 până în momentul abrogării acestuia, cu consecința neacordării lui, s-au încălcat dispozițiile art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale;

- dacă, în acordarea dreptului prevăzut de art. 69 din Legea nr. 567/2004, există discriminare între personalul auxiliar de specialitate beneficiar al pensiei de serviciu și moștenitorii personalului auxiliar de specialitate decedat.

În baza art. 520 alin. 2 din Codul de procedură civilă, dispune suspendarea judecării cauzei privind pe reclamanta-----, cu domiciliul în -----în contradictoriu cu pârâții-----, cu sediul în -----și -----, cu sediul în -----, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept menționate.

Cu drept de recurs pe toată durata suspendării, care se depune la Tribunalul Vâlcea.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței, azi, 15 noiembrie 2024.

Președinte,

Asistenți judiciari, /